

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

4. De bonitate Dei

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

De Bonitate Dei.

I. **E**Xpende. 1. quàm lata & immensa sit bonitas Dei, quæ continet in se omnem rationem boni tam naturalis, quam moralis, seu tam in genere entis, quam in genere moris. Habet enim in se eminenter naturales perfectiones omnes posibles omnium possibiliū creaturarum, & similiter perfectiones morales omnium virtutum, liberis creaturis proprias, absque vlla imperfectione, cum sit impeccabilis, infinitè sanctus, & consequenter habet omnem rationē boni, non tantum honesti, sed etiā vtilis, & delectabilis: quicquid enim honestatis, vtilitatis, & delectabilitatis in creaturis reperiri, aut concipi potest, id multò eminentius in se complectitur. 2. quàm longæua sit Dei bonitas, ipsi nimirum coæua, indefectibiliter æternū eadē perseverās. 3. quàm alta seu infinitè perfecta sit, quæ nec intēdi nec minui possit, respectu cuius creaturarum bonitas nulla sit, cum non accidentaliter bonitate Deus bonus sit, sed

Luc. 18. per essentiam, iuxta illud: *Nemo bonus*
1. Reg. 2. nisi solus Deus. Et: *Non est Sanctus, ut*
est

est Dominus. 4. quam profunda proinde seu incomprehensibilis sit illa bonitas, quæ idem re est cum essentia diuina, ideoque nequit comprehendi.

Quàm longè hæc infinita bonitas superat omnium rerum creaturarum, quantumuis amabilium, etiam possibilem, bonitatem, quæ semper limitata & defectibilis, imò nisi à Deo conseruetur, nulla est! Quàm meritò ergò Deus, præ omnibus & super omnia, est æstimandus, amandus, que- rendus? quam indignum est, spreta infinita bonitate, & amabilitate, euandæ & momentaneas creaturarum oblectatiunculas aucupari? Quàm meritò de his conqueritur Deus apud Ieremiam: *Obstupescite cæli super hæc, & porta eius desolamini vehementer. Ne dereliquerunt fontem aqua uia, & si derunt sibi cisternas, cisternas dissipatas, qua continere non valent aquas!* Admiratio, gaudium de bonitate tanta, amor Dei tam boni, horror offensæ eiusdem, cōtemptus creaturarum.

II. Quomodo Deus hanc suam bonitatem in tempore manifestarit. 1. In operibus naturæ, vt in creatione, conseruatione, gubernatione mundi, omniumque rerum creaturarum, maxi-

maximè hominum, & Angelorum; tot, tam varias, tam congruas, tam eximias perfectiones dotesque naturales ex inexhausto thesauro infinitæ bonitatis suæ singulis impertiendo, easdem sic dotatas conseruando, gubernando, ad fines debitos dirigendo: in operibus gratiæ, vti in opere redemptionis, vocationis, iustificationis, tot, tam multiplicia, tam sublimia charismata supernaturalia rationalibus creaturis conferendo, eadem in ijs conseruando, & augendo; insuper seipsum, fontem omnium gratiarum, per Incarnationem & sanctissimæ Eucharistiæ institutionem hominibus communicando, idque ex gratuita bonitate sua. O quam suspicienda, quam amanda, quam glorificanda, super omnia; tanta bonitas! Affectus ferè ijdem renouandi.

III. Quomodo demùm eandem bonitatem suam in æternitate exhibiturus sit, beatis tam inæstimabilia, singulorum meritis proportionata, donæ gloriæ essentialis & accidentalis, animæ & corporis conferendo, æternumque conseruando! Affectus ijdem, cum spe gloriæ, repetendi.

De